

A GARABONCÁS VIHART TÁMASZT.¹

A garaboncás sanyarú vándorlásának kezdete.

1. Már a róna körbe tágult.
Űzte Sophie láza csábult
sarkamat s élém a dülön
néha zizzent egy bogár.

Szerle roppant nyárkohóban
acélozta mind mohóbban
a búzát parányi üllön
milliárd serény sugár.

A pacsirták rég s a fürjek
pipacsosba szenderültek.
Csali tenger légi tornyán
tornászott csak Délibáb.

Emlőit kitarla Gaea.
S fölvijszantam, mint a héja:
Kelj dühöm! nőjj zúzos orkán,
téged vár e víg világ!

Fergeteget támaszt a nyári bőség láttán.

2. Bennem egy ég üszke korhad,
s ti reméltek még, botor had,
hogy nem morzsol szél ma szikla
öklöm minden maglesőt?

Körgallérom elkerítve,
Óceánba megmerítve,
felleghajtóm kanyarítva
vontam rájuk jégesőt.

Hét haláron át iramló
sárga csödör, jó zimankó,
villám-sarkantyúm csak üsse
véres vékonyodat tövig!

Ágaskodva földre dobbanj,
húj! s az élő mind leroppan!
Száz remény röpül ma füstbe,
hol sörényünk elsüvít!

Pozdorjává akar csépelni egyaránt mindeneket.

3. Durrojj, durrojj, karikásom:
pór fohászat meggyalázom.
Majd ha szilkát párologja,
zsibbad tán e nyilalás.

Nemzz acél Bünt, gyáva jószág,
palkóval tipord a rózsát,
rogyjon pernyévé a boglya,
s hadd peregjen a kalász.

Ménem lába sisteregve
vájlt a kastély-címerekbe.
Jajveszékelt vézna jobbágy,
ura Istent kóromolt.

Vén zsidót ha útba lellem,
jég-gerellyel hába verem,
s folytattam bosszúm robotját,
míg az alkony rámomolt.

A garaboncás egy valamiféle faluba érkezik, holott is egy tapasztalt vénasszony tejjel és kásával engeszteli.

4. Szélparipám holtra fáradt,
rádobtam a kantárszarat;
fulni hagytam: égi réten
faljon csillag-abrakol.

Faluvégen nyitva, csilló
tűzzel csalt be csöpp vityilló.
Tépve néztek rám, sötélen
a lantornás ablakok.

— Csés jó estét! — Rámmeredtek.
Futva szanaszét eredtek.
Hahotáztam: — így a padkán
lelek tágasabb helyet!

Végre jött egy vén csoroszlya,
tál volt nála s ócska rocska.
Szeme didergőn tapadt rám:
kását kínált s nyers tejet...

Juhász Géza.

¹ Részlet egy versesregényből. A Garaboncás Hatvani professzor famulusa volt s szerelmes az ördöngös lányába, Sophieba. Sátáni erők elpusztítják mesterét, kedvesét pedig Keletre ragadják. A Garaboncás nekivág a világnak, hogy Sophiet visszaszerezze.